

vých brání nejvyššímu soudu, by vynesl ihned rozsudek ve věci samé. Bylo se proto omeziti na výrok zrušující a vrátiti věc k opětovnému projednání a rozsouzení první stolicí.

Čís. 107.

Amnestie. Postupovati dle § 4 nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918 čís. 28 sb. z. a n. smí soud nalézací teprvé, když vynesl rozsudek odsuzující. Není mu však dovoleno, by, pomína otázku viny, vynesl sprostující rozsudek s odůvodněním, že pachatel jest účasten amnestie.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1919, Kr I 435/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Chrudimi ze dne 7. července 1919, pokud jím obžalovaná Antonie A. sprostěna byla dle § 259, č. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin dle § 5 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., a, zrušiv rozsudek pro zmatečnost, vrátil věc témuž nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl a po případě zahájil další řízení ve smyslu § 4 nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, č. 28 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství brojí proti rozsudku nalézacího soudu jen potud, pokud jím byla obžalovaná sprostěna obžaloby pro přečin dle § 5 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., a to z důvodů zmatečnosti § 281, č. 7 a 9b) tr. ř.

Ve směru nejprv uvedeném jest zmateční stížnost patrně neodůvodněna. Neboť nalézací soud sprostil obžalovanou na základě provedeného řízení o obžalobě státního zastupitelství obžaloby pro přečin dle § 5 cit. cís. nař. a v důvodech rozsudku osvobození toto zevrubně odůvodnil. Tím byla obžaloba ve smyslu § 259 tr. ř. úplně vyřízena a nelze uplatňovati důvod zmatečnosti § 281, č. 7 tr. ř. proto, poněvadž byl vynesl výrok osvobozující, jakkoliv dle náhledu zmateční stížnosti měla býti obžalovaná uznána vinnou přečinem shora uvedeným.

Odůvodněna jest zmateční stížnost ve směru § 281, č. 9b) tr. ř. Rozsudek zjistil ve skutku obžalované objektivní a nevyloučil ani subjektivní skutkovou povahu přečinu, na nějž obžaloba zněla. Osvobození stalo se dle důvodů rozsudku jen proto, poněvadž nalézací soud shledal u obžalované podmínky § 4 c) nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918 o amnestii. Toto nařízení upravuje však zvláště postup při rozhodování o podmínkách amnestie v § 4. Poukazuje soud, který rozhodl ve věci jako první stolice, by rozhodl z povinnosti úřední, nebyl-li trest ještě proveden, vyslechna úřad veřejné žaloby, zda podmínky amnestie jsou splněny. Uzná-li ve prospěch odsouzeného, není do usnesení soudu stížnosti. Již ustanovení, že proti rozhodnutí, znějícímu ve prospěch odsouzeného není stížnosti, nasvědčuje tomu, že nemá se

tak státi v rozsudku, vyneseném na základě hlavního přelíčení. Jinak nebylo by lze odepřít veřejnému žalobci stížnost zmateční z důvodu § 281, č. 9 b) tr. ř., kterýžto nařízení Národního výboru nikterak neobmezuje. Znění zmíněného nařízení, že o prominutí trestu rozhoduje soud, který rozhodoval ve věci jako prvá stolice, a že rozhoduje v případech, ve kterých trest nebyl ještě proveden, z moci úřední, jinak na žádost súčastných, dokazuje však, že řízení podle druhého odstavce § 4 podmíněno jest rozsudkem odsuzujícím alespoň v první stolici. Nedošlo-li ani k odsouzení v první stolici, pak není tu podmínka pro soudní řízení o amnestii (§ 4, odst. 5). V daném případě soud nalézací sám učinil výrok příznivý obžalované v rozsudku, aniž dříve, pokud ze spisů jest patrné, vyslechl vůbec úřad veřejné žaloby. Proti tomuto výroku osvobozujícímu nutno ovšem připustiti a za odůvodněnou uznati zmateční stížnost veřejného žalobce z důvodu § 281, č. 9 b) tr. ř., kteráž však vzhledem k ustanovení 4. odstavce § 4 nařízení Národního výboru nemůže, jak toho zmateční stížnost žádá, vésti ku přezkoumání, bylo-li právem vysloveno, že jsou zde podmínky amnestie, poněvadž by v tom bylo shledávati obcházení tohoto zákonného ustanovení. Soud zrušovací vyhověl proto zmateční stížnosti státního zastupitelství potud, že rozsudek v části v odpor vzaté zrušil jako zmatečný, nemohl však rozhodnouti ihned ve věci samé, ježto nalézací soud zjistil sice objektivní skutkovou podstatu trestného činu, obžalované za vinu kladeného, neprovedl však určitých zjištění po stránce subjektivní; musila býti tedy věc dle § 288, č. 3 tr. ř. v rozsahu zrušení odkázána zpět soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl. Setrvá-li veřejný žalobce na obžalobě, pak bude soudu o věci samé rozhodnouti, a dopadne-li rozhodnutí v neprospěch obžalované, bude nalézacímu soudu postupovati dále dle odst. 2 § 4 nařízení Národního výboru, pročez mu byl v tomto směru dán v nálezu uvedený poukaz.

Čís. 108.

Nedovolenou po rozumu § 32 zbroj. pat. jest držba zbraní i tehdy, přiči-li se všeobecnému, dočasně vyslovenému zákazu, zbraně míti.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1919, Kr II 231 a 232/19.)

Ku zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznal nejvyšší soud jako soud zrušovací právem:

Usneseními okresního soudu v Šumperku ze dne 4. října 1919, kterými trestní spisy pro přestupek § 32 zbrojního patentu ze dne 24. října 1852, č. 223 ř. z. jednak proti Františku S., jednak proti Ludvíku M. a Janu U. postoupeny byly okresnímu hejtmanství v Šumperku k úřednímu jednání, porušen byl zákon v ustanoveních §§ 32 a 40 cit. zbrojního patentu.

Důvody:

Nařízením zemské politické správy v Brně ze dne 18. března 1919, č. 19.088 bylo v základě § 42 zbrojního patentu ze dne 24. října 1852